

A Debreceni Ítéltábla a Csugányné dr. Lakatos Csilla ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Jámbor Andrea kamarai jogtanácsos által képviselt ALPERES NEVE alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2018. március 26-án meghozott 10.P.20.031/2016/68. számú ítélete ellen a felperes részéről 71. sorszámon, az alperes részéről pedig 69. sorszámon előterjesztett fellebbezések alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2015. március 23-tól 2015. április 20-ig tartózkodott az alperes büntetés végrehajtási intézetben, ahol először a 304-es, majd 2015. március 25-től a 307-es zárkában helyezték el.

A felperes orvosi vizsgálatát befogadásának napján elvégezték, rajta a befogadási okirat szerint bőrelváltozást nem észleltek.

A felperes 2015. március 26-án rosszullette panaszkodott, ápolói gyógyszerelésén túl azonban orvosi ellátásban nem részesült, míg 2015. március 28-án került sor a heti rendszeres orvosi vizsgálatára, melynek során panaszt nem jelzett. 2015. március 29-án a felperes ismételt rosszullette panaszkodott, ezért EKG vizsgálatra, vérnyomásmérésre és vércukor mérésre került sor, amelyek normál eredményeket mutattak. Állapota spontán rendeződött.

A felperes az alperes orvosi rendelését 2015. április 3-án a testét borító számos elvakart kiütésnyom miatt kereste fel. Az ambuláns lap szerint mind a karon, mind a lábszáron számos elvakart heg látható, a rögzített státusz szerint hyperemiás papula került diagnosztizálásra. Kezelésként 10 szem **GYÓGYSZER1** tablettát és **GYÓGYSZER2** kenőcsöt kapott. Diagnózisként rögzítették, hogy a kiütéseket nem mérges rovarok és egyéb athropodák csípése okozta. A betegszobai elhelyezést nem tartották indokoltnak.

A felperes 2015. április 17-én történt ismételt vizsgálatokor további **GYÓGYSZER1** gyógyszer és **GYÓGYSZER2** kenőcs került felírásra, valamint a szemlefüzetben rögzítették, hogy a felperes a zárkában egészségügyi kártevőt - ágyi poloskát - jelzett. A füzetben rögzítésre került az is, hogy az egészségügyi osztály felé jelezték az irtásra vonatkozó igényt.

Az alperesnél az egészségügyi kártevők irtását - szerződés alapján - negyedévente végezték, illetve ha azt eseti jelleggel, kifejezetten kérték. A 307-es zárkában a rovarirtás a negyedévenkénti rendszeres irtást meghaladóan, 2015. április 29-én történt meg.

A felperes 2017. március 17-i orvosszakértői vizsgálatokor megállapították, hogy a felső végtagokon, az alkarokon, a háton és az alsó végtagokon, továbbá a combok felső felszínén, a

lábszárakon, illetve a farpofákon és a hason 10 cm²-es területre vetítve jelentős, 5-20 darab közötti hegek találhatók, amelyek fél-egy centiméter átmérőjű, térképszerű, elmosódott széllel bíró, környezeténél halványabb, a bőr színében fekvő, puha elváltozások. A hegek esztétikai eltérést eredményeznek, azonban mivel jól látható helyen találhatók és nyári ruházattal nem elfedhetők, a fényvédelem fokozottan szükséges.

A 2017. december 13-án tartott újabb orvosszakértői vizsgálaton megállapították, hogy a felperesnél prurigo alakult ki, ami egy krónikussá váló, viszkető bőrelváltozás. Megállapították továbbá, hogy az első tünetek nem, de a hegek és a prurigo az elvakarás következményei, amelyeken érdemi javulást semmilyen módszerrel nem lehet elérni. A fennálló göbcsék adekvát kezelése preventív jelentőségű, a jövőbeli hegek megelőzését szolgálja. A plasztikai-kozmetikai kezelésektől - azok magas költségei mellett - a várható javulás elenyésző, ezért azok bőrgyógyászati szempontból nem indokoltak.

A meglévő hegek maradandó károsodásként értékelhetők, hiszen azok pigment anyagot nem tartalmaznak, ezért a káros UV-sugárzással szemben védtelenebbek ezek a területek, emiatt pedig fokozott a heg-carcinoma kialakulásának a veszélye.

A felperesnek az öt ért poloska csípések kezelésének nem megfelelő volta és a börtön fokozatú szabadságvesztése ellenére fegyházas szabályok szerinti fogvatartása miatt bejelentett kártérítési igényét az alperes parancsnoka 2015. december 7-én elutasította, amelyet követően a felperes 2016. január 6-án keresetlevelet nyújtott be az elsőfokú bírósághoz.

A felperes a végső formájában fenntartott kereseti kérelmében 2 255 000 Ft kártérítés (plasztikai beavatkozás költsége) és 745 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

A fogvatartás körülményei és az orvosi kezelés nem megfelelő minőségén kívül kifogásolta azt is, hogy - börtönfokozatú elítéltként - fegyházas fogvatartottként kezelték az alperesi intézetben.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperesnek a perköltségben való marasztalását kérte.

A fogvatartás szabályaival - a zárkaajtók nyitva tartásának a rendjével - összefüggésben arra hivatkozott, hogy a parancsnok jogszabályi felhatalmazás alapján maga dönthet arról, hogy a börtön fokozatú elítéltek esetében is korlátozza a zárkaajtók nyitva tartását, ezért erre tekintettel jogellenesség hiányában kártérítés, illetve sérelemdíj ezen a címen a felperes javára nem állapítható meg.

A poloskákkal, csótányokkal és bogarakkal összefüggésben arra hivatkozott, hogy etekintetben jogszabályi kötelezettségeinek maradéktalanul eleget tett, mivel a jogszabályban előírt évi két irtás helyett négy irtást is végzett és az eseti jellegű irtásokat is elvégeztette.

Vitatta, hogy a felperes testén már a befogadását követően poloskacsípések lettek volna, és azt is, hogy a felperesnél jelentkező hegek poloskacsípéstől származnának, amelyet szakértői vélemény sem támaszt alá. Hangsúlyozta, hogy a felperes csupán 2015. április 3-án jelentkezett a csípésekkel kapcsolatban, amelyre szakszerű kezelést kapott, ezért jogellenes magatartás hiányában kártérítési felelősség nem terheli.

Az elsőfokú bíróság a 2018. március 26-án meghozott 68. sorszámu ítéletével 500 000 Ft sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 99 000 Ft perköltség alperes javára való megfizetésére, továbbá rendelkezett a felmerült és az állam által előlegezett költségek viseléséről.

Az elhelyezés körülményeire vonatkozóan az elsőfokú bíróság - az alperes hivatkozásával egyetértve - megállapította, hogy „A szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbíróság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól” szóló 16/2014. (XII. 19.) IM rendelet 61. §-a alapján az ajtók zárva tartásának elrendelésére és megszüntetésére a büntetés-végrehajtási intézet parancsnoka jogosult. Az alperes parancsnoka pedig a 65/2015. számú intézkedésével a zárkaajtók nyitva- és zárvatartását akként szabályozta, hogy nem dolgozó fogvatartottak esetében a börtönfokozatú elítéltek zárkáinak ajtaját zárva kell tartani. Ezért - jogellenesség hiányában - a felperes erre alapított sérelemdíj iránti igénye nem megalapozott.

Részben megalapozottnak találta ugyanakkor a felperes hivatkozását a rovarcsípésekkel összefüggésben. Megállapította, hogy a felperes azt nem tudta bizonyítani, hogy a csípések már a befogadásának a napján, illetve az azt követő napon keletkeztek, ugyanis a felperesnek az intézeti házirend szerint ezt írásban kellett volna jeleznie a nevelőjénél, amelynek megtörténtét viszont a felperes nem is állította. Emellett pedig a kihallgatott tanúk sem tudták alátámasztani a csípések keletkezésének időpontját. A rendelkezésre állt okiratok alapján ugyanakkor azt tényként lehetett megállapítani, hogy a 2015. április 17-i vizsgálat során a szemlefüzetbe feljegyezték az egészségügyi kártevők észlelését, illetve a 2015. április 3-i ambuláns lapon is szerepel a felperes számos elvakart csípése, amelyekkel kapcsolatban az intézeti orvos rovar csípését vagy harapását állapította meg. Emiatt az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy leghamarabb 2015. április 3-án jelentkezhetnek a bőrelváltozásban megnyilvánuló panaszok.

A bőrelváltozás okaként - a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakértői véleményére, és a rendelkezésre álló iratokra alapozva - a rovarcsípést állapította meg, azzal, hogy a bőrgyógyászati betegség szempontjából annak nincs lényegi jelentősége, hogy milyen rovarról származnak a csípések. Az abból származó hegek pedig a teljes testfelületet érintik, a több száz bőrelváltozás maradandó egészségkárosodásnak tekinthető, mivel azok pigment anyagot nem tartalmaznak, ezért a káros UV-sugárzástól védtelenebbek ezek a területek, amelyeken fokozottan fennáll a bőrrák kialakulásának a veszélye.

A szakértői véleményre tekintettel a plasztikai sebészeti beavatkozással összefüggő költségek megtérítésére vonatkozó 2 255 000 Ft-os kártérítési igényt nem tartotta megalapozottnak, mivel a felperes által is elfogadott szakértői vélemény szerint e beavatkozás is teljesen alkalmatlan lenne a hegek, tünetek teljes eltüntetésére.

Az alperesnek a rovarirtásra és a gyógyszeres kezelésre alapított kimentését nem találta megalapozottnak. Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy az irányadó bírósági gyakorlat szerint az alperesi magatartás felróhatóságának hiányáról nem lehet szó azon az alapon, hogy az alperes eleget tett a jogszabályban előírt irtási kötelezettségének, mert egyrészt annak alkalmatlan kivitelezését, s ezáltal a kötelezettség megsértését támasztja alá a poloskák jelenléte, másrészt a felperest a csípések megjelenését követően nem emelték ki a fertőzött környezetből, ezért ő ott újabb csípéseket szenvedett el. A felperes 2015. április 20-ig, az alperes intézetének az elhagyásáig a 307-es zárkában volt elhelyezve, amelynek fertőtlenítését az alperes csupán 2015. április 29-én végeztette el.

Megállapította, hogy bár az alperes orvosai a felperesnél megfelelő kezelést alkalmaztak és szabályszegést nem követtek el, azonban mulasztás terheli az alperest tekintetben, hogy nem biztosította a tüneteknek megfelelő mennyiségű gyógyszert - ezáltal négy nap eltelt úgy, hogy a felperes gyógyszerrel nem rendelkezett - továbbá nem került sor időben szakorvosi ellátásra és a felperesnek a fertőzött környezetből való kiemelésére.

A sérelemdíj rendeltetéséből adódóan a felperest ért és kompenzálandó hátrányok kiküszöböléséhez 500 000 Ft sérelemdíj megállapítását tartotta indokoltnak és megfelelőnek.

Ez ellen az ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a fellebbezésében a sérelmezett határozat megváltoztatását és a megítélt sérelemdíj összegének 3 000 000 Ft-ra történő felemelését kérte.

Arra hivatkozott, hogy a polgári perben a „jogalaphoz kötöttség” elve érvényesül, azonban a jogcím nem köti a feleket, ezért lehetősége van a vagyoni kártérítésként előterjesztett igény jogcímének a módosítására. A plasztikai sebészeti kezelésekkal kapcsolatban a szakértői véleményben foglaltakat elfogadta, azonban a sérülés jellegére és az élete elnehezülésére tekintettel jelentősebb „kártérítési összeg” megállapítását tartotta indokoltnak.

Magyarország Alaptörvényére és a vonatkozó alkotmánybíróági és egyéb bírósági fórumok gyakorlatára hivatkozással állította, hogy a bőrelváltozásban megnyilvánuló panasa már 2015. április 3-án jelentkezett, ezért az alperes mulasztása miatt sérült a testi, lelki egészséghez való joga.

Az alperes a fellebbezésében a sérelmezett határozat megváltoztatását és elsődlegesen a felperes keresetének a teljes elutasítását, másodlagosan pedig a megítélt sérelemdíj összegének 46 400 Ft-ra történő leszállítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a kimentése érdekében előadott körülményeket az elsőfokú bíróság nem vette teljeskörűen figyelembe. Állította, hogy az elvárható gondosságnak megfelelően kezelte a felperes panaszait, a kezelésekkal nem késlekedett. A szakértői vélemény is megállapította, hogy szakmai szabályszegés nem történt, a beteg adekvát kezelést kapott. Emiatt pedig számára nem felróható a felperes állapotában bekövetkezett hátrányos változás.

A felperes közrehatására hivatkozva állította, hogy a 10 szem gyógyszer beszédését követően csupán további négy nap elteltével jelezte, hogy azok elfogytak és a panaszai nem szűntek meg. Azzal, hogy a felperes nem volt hajlandó a T.-i Kórházban maradni maga is közrehatott az állapota rosszabbodásában.

A fertőzött környezetből való kiemeléssel összefüggésben állította, hogy a környezet nem volt fertőzött, a felperes a poloskákat a befogadását követően 26 nap elteltével, 2015. április 17-én jelezte csupán, azok jelenlétét a tanú vallomása sem támasztotta alá, akit egyébként a poloskák nem csíptek meg. A fertőzött környezetből való kiemelést sem az orvosok, sem a perben meghallgatott szakértők nem tartották indokoltnak, ezért a magatartása nem tekinthető felróhatónak.

Másodlagos kérelmét arra alapította, hogy „A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról” szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv.tv.) 10/A. §-a alapján a nem megfelelő elhelyezés miatt legfeljebb napi 1600 Ft kártalanítás megfizetésére kötelezhető, ezért a nála töltött 29 napra tekintettel a felperes 46 400 Ft sérelemdíjra jogosult.

A felek az ellenérdekű fél fellebbezésével összefüggésben ellenkérelmet terjesztettek elő.

Az ítéletábrának - a per megindításának az időpontjára tekintettel - a jelen eljárásban még alkalmazandó „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábrá az 1952. évi Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A fellebbezések nem megalapozottak.

A másodfokú eljárásban az ítélőtábla mindenekelőtt a felperes által bejelentett „jogcímváltoztatást” vizsgálta és megállapította, hogy az nem minősült olyan keresetváltoztatásnak, amely az 1952. évi Pp. 247. §-ának (1) bekezdésébe ütközött volna.

A felperes ugyanis a sérelemdíj iránti igényét már az elsőfokú eljárásban is előterjesztette, az annak alapjaként megjelölt ténybeli és jogi hivatkozásait pedig a fellebbezésében sem módosította, továbbá összszerszerűségében sem terjeszkedett túl az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelmén.

Ezért nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy az ítélőtábla a felperes fellebbezését érdemben bírálja el. Annak eredményeként azonban az ítélőtábla azt állapította meg, hogy a felperes fellebbezésében előadottak nem voltak alkalmasak az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül meghozott, megalapozott és kellően megindokolt ítélet megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság az Alaptörvény XX. cikkének (1) bekezdésére, az Emberi Jogok Európai Bírósága 3042/08. számú ítéletére, valamint az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI.1.) AB határozatára hivatkozással helyesen állapította meg, hogy Magyarországon mindenkinek joga van a testi, lelki egészséghez, valamint az emberi méltóságának a tiszteletben tartásához.

A felperest ezek a jogok, illetve ezeknek a jogoknak a védelme az elítélti és fogvatartotti státusza mellett is megilletik, ezért e személyiségi jogai megsértése esetén „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. §-ának (1) bekezdése alapján sérelemdíj illeti meg az őt ért nem vagyoni sérelmekért.

A Ptk. 2:52. §-ának (2) bekezdése szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

A bíróságok által kialakított ítélkezési gyakorlat szerint azonban önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A sérelmet szenvedett fél az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, azaz a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj feltétele (BDT2018.3821.).

A felperes által elszenvedett poloskacsípések önmagukban még nem tekinthetők olyan nem vagyoni hátránynak, amely szükségszerűen megalapozta a sérelemdíjra való jogosultságot.

A csípések jelentős száma, azok gyógyulásának elhúzódása, valamint a felperes testén bekövetkező maradandó bőrelváltozás és annak lehetséges következményei azonban már lehetnek olyan körülmények, amelyek megalapozhatják olyan nem vagyoni sérelem megállapítását, amelynek kompenzálására indokolt a sérelemdíj alkalmazása.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság az általa beszerzett, aggálytalan szakértői vélemény alapján helytállóan állapította meg, hogy a felperes testfelületén található több száz kiütés és heg rovarcsípéstől származik, amelynek tényét az alperes alkalmazásában álló orvos is megállapította a 2015. április 3-án lefolytatott vizsgálat során.

A 2015. április 17-i vizsgálat során a felperes már a rovarok észlelését is jelezte, amely állítását a perben kihallgatott TANÚ tanúvallomása is alátámasztotta.

A beszerzett orvosszakértői vélemény alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a rovarcsípések a felperes testén olyan maradandó bőrelváltozást idéztek elő, amely egyrészt véglegesnek tekinthető, másrészt annak eredményeként a felperes esetében fokozott az ún. heg-carcinoma kialakulásának esélye.

Ezek a körülmények pedig már megalapozták a sérelemdíj iránti igény feltételének számító nem vagyoni hátrány bekövetkezésének megállapítását.

A sérelemdíj a személyiségi jogok megsértésének közvetlen kompenzációja, egyfajta pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetés. A nem vagyoni sérelem vagyoniilag nem kifejezhető, ezért összegszerűen meg sem határozható, emiatt szolgál a sérelem kompenzálására az igény alapján megítélt sérelemdíj. Annak rendeltetése - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is rögzítette az ítéletében -, hogy segítse a károsultat az életviszonyainak, életvitelének a károsító esemény bekövetkeztében megváltozott körülményekhez igazodó kialakításában.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság a felperest ért nem vagyoni hátrány kompenzálására alkalmas sérelemdíj összegét is helyesen, a rendelkezésére állt bizonyítékok helytálló értékelése alapján és az ebben a körben kialakult bírósági gyakorlatnak megfelelően állapította meg, ezért annak felemelését a felperes alaptalanul kérte a fellebbezésében.

Az alperes fellebbezésével összefüggésben az ítélőtábla mindenekelőtt a Bv.tv. 10/A. §-ában meghatározott kártalanítási szabályok jelen eljárásban való alkalmazhatóságát vizsgálta, annak eredményeként pedig azt állapította meg, hogy az alperesnek ez a fellebbezési hivatkozása nem megalapozott.

A Bv.tv. 10/A. §-ának (1) bekezdése 2017. január 1-jétől valóban bevezette a magyar jogrendszerbe az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények miatt az állam által, napi tétel alapján fizetendő kártalanítást.

A Bv.tv. 10/A. §-ának (4) bekezdése az igényérvényesítés lehetőségét - egyben jogvesztő határidejét - az alapvető jogokat sértő elhelyezési körülmények megszűnésének napjától számítandó 6 hónap elteltéhez köti, azonban a Bv.tv. 436. §-ának (10) bekezdésében található átmeneti rendelkezések között a jogalkotó a kártalanítási kérelem előterjesztésének lehetőségét kiterjesztette azokra a fogvatartottakra is, akiknek sérelme legkorábban 2016. január 1-jén vagy azt követően, de a kártalanítás bevezetése, azaz 2017. január 1-je előtt szűnt meg.

E rendelkezések egybevetéséből pedig az a következtetés vonható le, hogy a Bv.tv. 10/A. §-ának (1) bekezdésében meghatározott kártérítési igényt csak azok a fogvatartottak terjeszthetnek elő, akiknek az alapvető jogukat sértő elhelyezési körülményei 2016. január 1-je után szűntek meg (BDT2018.3850.).

Az adott esetben a felperes a fogva tartásának meghatározott időszakára (2015. március 23. - április 20.) kívánt igényt érvényesíteni, olyan tényállítása pedig nem is volt, hogy az általa kifogásolt elhelyezési körülmények 2016. január 1-je után is fennálltak volna.

Erre tekintettel pedig a Bv.tv. 10/A. §-ában meghatározott kártalanítási szabályok a jelen ügyben nem voltak alkalmazhatók.

Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy az elsőfokú bíróság a kimentése körében előadott körülményeket nem megfelelően vette figyelembe.

Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperes a magatartása felróhatóságának kimentése érdekében megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy a rovarirtást a jogszabályban előírtak szerint elvégezte, mivel a rovaroknak a felperes cellájában való jelenléte a perben rendelkezésre állt bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt. A rovarirtás alkalmatlan (eredménytelen) kivitelezése pedig megalapozta az alperes jogellenes magatartását, amely abban nyilvánult meg, hogy a Bv.tv. 122. §-a a) pontja szerinti, a higiéniai feltételeknek megfelelő egészséges elhelyezésének nem felelt meg az a zárka, ahol a felperest több száz rovarcsípés érte.

Ugyancsak az alperesnek felróható az a körülmény, hogy a felperest a testét borító számos csípés és már behegedt kiütés ellenére a fertőzött zárkából nem emelték ki, továbbá, hogy a 2015. április 17-i írásos jelzés ellenére a rendkívüli rovarirtást csak 2015. április 29-én - a felperes intézetből való

távozását követően - végezték el, amelynek következtében a felperes az alperesi intézetből való távozásáig további csípéseket szenvedett el.

Mindezekre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy az alperes nem tudta magát kimenteni a felelősség alól.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - utalással az 1952. évi Pp. 254. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra is - helyes indokai alapján helybenhagyta.

A felperes és az alperes fellebbezése egyaránt eredménytelen maradt. Ezért az 1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a saját fellebbezéseikkel összefüggésben felmerült másodfokú perköltségeiket (a jogi képviselőik ügyvédi/jogtanácsosi munkadíja) maguk kötelesek viselni.

Az ítélet tábla megállapította továbbá, hogy a feleknek az ellenérdekű fél fellebbezésével összefüggésben igazolt perköltsége nem merült fel (fellebbezési ellenkérelmet sem a felperes, sem az alperes nem terjesztett elő), ezért annak viseléséről az ítélet táblának nem kellett határoznia.

A felperes a részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre, az alperes pedig az őt „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján megillető teljes személyes illetékmentességre tekintettel a fellebbezésén jogorvoslati illetéket nem rótt le. A feljegyzett 200 000 Ft, illetőleg 40 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” című 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli.

Debrecen, 2018. december 12.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -